

Periòdic Quinzenal

La correspondència al Director

L'ESFORÇ INDIVIDUAL

Les forces de conjunt solen ésser d'una notable eficàcia. Per a la lluita contra el cranc funest de l'ignorància, una col·lectivitat de potències agermanades és probable que constitueixin una arma ofensiva i defensiva de més relleu que no les potències individuals isolades i sense connexió. Tanmateix, en tota agrupació, cal en primer terme que els elements constitutius siguin fermes i sòlids. Ens enganyaríem lamentablement si creguéssim que els mers enllaços són una panacea universal i omnipotent. Pel sol fet d'unir-nos no ho aconseguiríem pas tot. Precisa, certament, que estrenyem els lligams que avui, per dissort, més aviat sembla que ens facin nosa. Però, no hem d'oblidar que cal també que fem un feix de la mateixa llenya. I encara serà convenient que aquesta llenya sigui de la millor qualitat possible. Havem de treballar incansablement per tal d'aïnar les afinitats, sense, però, negligir l'esforç constant i tenaç de cadascú. Vull dir que no tenim cap raó quan al·leguem la manca de sociabilitat per justificar la nostra inèrcia en matèria auto-educativa.

«Sóc un analfabet, ja ho sé,—hem sentit a dir més d'una vegada—però, què voleu que hi faci? No hi ha ni un lloc per anar a instruir-nos com ens convindria». Els d'aquesta família, tot al més, tenen una confiança cega en una futura i possible associació de caràcter cultural que consideren com un remei decisiu i infal·lible. Però, mentrestant, deixen que les setmanes s'escolin, sempre estirats de panxa al sol i esperant que llurs frisances s'acompleixin per un

miracle de la generació espontània. ¿I voleu dir que fóra efectiva una comunió d'esperits evaporats? Es necessari no deixar de banda l'esforç individual i de cada dia. Si no posseïm els mitjans que ens caldrien, ens els havem de procurar d'una o altre manera.

Llegim. Els llibres deuen ésser els nostres educadors. Els diners que fem malbé quotidianament per obtenir coses inútils i perjudicials, podríem esmerçar-los per anar formant la nostra biblioteca particular. Es clar, ja ens havem col·locat davant una muralla titànica. Els petits vicis, ¿qui és capaç de desarrapar-los així com així? Vet aquí una altra tasca—un esforç negatiu, d'enderrocament—potser més imperiosa que la seva companya oposada i col·laboradora—un esforç positiu, d'edificació. Guanyaríem ben poca cosa, després de tot, si construïssim sobre uns fonaments de fang o de sorra. Cal enderrocar-los i bastir-los de bell nou ben massissos. Ja veieu si n'és d'immensa la feina a realitzar! Si les nostres consciències fossin com una pissarra de col·legi, en què és fàcil d'esborrar allò que un hom hi ha escrit, ens podríem estalviar, certament, considerables energies. Però, la nostra consciència està escrita d'una tal forma, que no és pas senzill d'esvair el seu contingut amb un cop de drap qualsevol. Hem de destruir i construir a la vegada, amb perseverança, sense defalliment.

I no hi guanyaríem pas res menyspreant l'esforç particular de cadascú.

L. de C. G.

A sol ixent

Surt el sol de dins la mar
 com si talment fos l'esclat
 d'una besada.
 Mariner per ell colrat
 li dóna el Déu-te-guard
 d'una mirada;
 mirada plena d'encís,
 prenyada tota d'amor
 i d'esperança,
 i al fons un dolç record
 per la que dintre son cor
 hi fa estada.
 I li parla al sol ixent
 com si ell fos talment
 sa enamorada.
 I li diu: Quan la veuràs
 de ma part li donaràs
 una besada.
 I quan tornis a venir
 tornaré amb goig sens fi
 a saludar-te
 ¿I si és que t'ha oblidat?
 De mortalla em serviran
 les ones de la mar.

FRA VIMA

Dos mots

I

Hem sentit a dir que el «Centre Republicà» tindrà com temps enrera una secció dramàtica.

Es veritat? Si ho és, rebí de nosaltres la més cordial enhorabona; i si no ho és ho sentim pregonament.

Car ço de representar teatre—teatre eh?—és fer cultura. Es instruir i educar. Es protestar contra el vici, contra l'analfabetisme, contra l'egoisme, contra la injustícia, contra la hipocresia.. encara que, a molta gent—ignorants per cert—els resulti cursi, groller i mancat de tot sentit humà.

II

I ara que parlem de teatre.

Quin dia serà que s'obriran les portes del «Floreal» i podrem anar a aplaudir una vegada més als seus aficionats artistes?

Desitjaríem que fos ben aviat, puix tota la seva obra ha estat realitzada amb sentiments de noblesa, o sigui en pro de l'entitat i del poble.

ACA

Versificació

Així com el ritme és una condició essencial del vers, la rima no és absolutament necessària, car el vers anomenat lliure en prescindeix; però no deixa d'ésser un element ben característic i digne d'ésser estudiat.

Consisteix la rima en la igualtat de lletres finals dels versos, a l'objecte d'assolir una certa harmonia, que combinada amb el ritme dongui a la poesia un caire musical.

Hi ha dues classes de rima: perfecta o consonància i imperfecta o assonància.

La rima és perfecta quan les lletres finals de dos versos son totes iguals des de la darrera vocal accentuada, per exemple:

*Xauxa es el pais mes gr án
 i bonic per excel·l éncia;
 allí es neda en la opul éncia
 i de pobres no n'hi h án*

La rima imperfecta te lloc quan solament les vocals finals del vers son iguals des de la darrera accentuada, per exemple:

*Escolta el meu prec,
 formosa María
 dona-m ton amor
 que es la meva vida.*

Els poetes catalans no fan gaire us de la rima imperfecta; s'estimen més fer servir la perfecta o prescindir-ne per complet i fer vers lliure.

Generalment es fan rimar dos versos seguits o un per altre com, per exemple:

*En la que Sant Jordi emp únya
 bandera de color bl ànc
 hi ha l'escut de Catal únya
 amb quatre barres de s áng*

Si se posa un mateix consonant a més de dos versos seguits, la lectura o la recitació se fa un xic cansonera; no obstant en llengua catalana es permès escriure tres versos de carrera amb el mateix consonant, com podem observar en un dels cèlebres *concells del Concell de Cent*:

*«Qui xerra sempre a tot drap,
 qui tot vol fer-ho e res sap
 cau en terra, es trenque'l cap
 o'l fan Ministre.»*

Un altre moment ens ocuparem de les diferents maneres de distribuir els versos.

SOS

Tornarà?

He perdut l'amor des de fa alguns dies,
per tot la cerco i en lloc la puc trobar;
pregunto per ella amb paraules pies,
i ningú no me la sap endevinar!

Jo no sé si n'és morta o si n'és viva,
o si ha fugit amb un altre estimat;
només sé que el meu cor sempre la crida
i que els meus llavis la voldrien besar...

Digueu-me-la, sí! companys i companyes,
la joia que he perdut, amb tant de dolor;
mos ulls, es lliuraran de moltes llàgrimes;
ma vida potser d'una segura mort.

Com el llir, com el clavell i la rosa,
u'és curulla d'olor, d'encís i beutat;
llur mirada, atraienta i amorosa
i llur somriure fa riure i cantar...

He perdut l'amor des de fa alguns dies,
per tot la cerco i en lloc la puc trobâ;
pregunto per ella amb paraules pies...
Oh, digueu-me, digueu-me, tornarà?

AGUSTÍ CABRUJA

Art i Artistes

Vet aquí unes paraules que deuriem ésser glorioses perquè signifiquen el més enllà d'una fita determinada.

Pot haver-hi artistes de totes les classes i de totes les coses: però només us parlaré de la diferència dels del teatre amb els del cinema.

Els artistes del cinema jo comprenc, fora rares excepcions, que no són tals artistes: tots sabem que el cinema és una fotografia, i que si aquesta surt dolenta, per la mala interpretació del que treballa, es torna a impressionar, fins que surt a gust del director. Doncs, essent així, només hi ha un artista que és el que dirigeix la cinta, i si aquest està dotat dels coneixements necessaris, la pel·lícula ha de resultar d'una justesa admirable i llavors reconeixem la intel·ligència del director, en saber reunir un conjunt de coses, com són: efectes de llum, paisatges, poses dels que treballen, i principalment una bona obra, per poder extraure'n l'argument, que ha d'ésser la base essencial, per il·lusionar els aficionats al cinema.

I si una pel·lícula es pot refinar amb tanta justesa, com

és que en surtin tantes de dolentes: jo crec que és degut al treball dels actors, perquè ¿quantes vegades no hem vist una cinta que no ha tingut cap argument i en canvi ha estat del grat pel públic? Es que, hem vist el treball de l'artista, que, com ja he dit abans, són rares les vegades que es veu.

El cinema ens ensenya molt poca cosa, per no dir res. I si no ens ensenya res ¿quin benefici ens porta? Jo crec, que cap. I si no ens porta cap benefici i no ens ensenya res, ¿nosaltres hem de consentir que sobrepuji allò que és nostre fins a aixafar-lo? Jamai. Avui, que el poble comença a dar-se compte que és català no deu haver de permetre que el nostre teatre es mori com una cosa vella i inservible. Si Catalunya és la terra flairosa de gais perfums, no devem oblidar que tots tenim el deure i l'obligació de conrear aquesta flor tan formosa que quan ens parla penetra tan endintre nostre, perquè és l'encarnació de l'esperit de tot un poble, el nostre Teatre Català.

(seguirà)

FRA VIMA

Trafalgar

La casualitat va voler que diumenge prop-passat tingués ocasió de constatar fins on arriba la ignorància en alguns elements joves del nostre poble.

Eixíem del cinema del «Centre Republicà». Davant meu anaven quatre joves, dos nois i dues noies, i, cosa molt natural, anaven comentant el film representat, «Trafalgar». Una de les noies demana el significat del mot Trafalgar i un dels joves després de molts preàmbuls incoherents i desatinats engega: «Em sembla que és un poble de cap a *Inglaterra*». L'altre jove, amb aire petulant, insinuà: «Jo em pensava que era el nom del *barco* en què anava en *Wilson*».

De primer antuvi se'm va ocórrer intervenir i explicar-los allò que ells no coneixien. Vàreig retenir-me, però, en pensar que una ocasió semblant vàreig fer-ho amb tota bona fe i vàreig eixir-ne moralment perjudicat.

Es de doldre la minsa instrucció del nostre jovent. ¿Què penseu joves de Salt? Es possible que en el vostre dintre no hi sentiu un buit, quelcom així com un desig de posar-vos al costat d'un sector que cal considerar, encara que us pesi, molt superior a vosaltres en l'aspecte de ciutadania i cultura? Fa pena de dir-ho, però es així. Fixeu-vos; s'anuncia una conferència en el local A o B amb un tema cultural; comentaris de la majoria del jovent (del jovent que presumeix i té pretensions d'instruït); «Ba! serà un vividor, un *xarlatan*; ço que ens ha de dir ja ho sabem». I no saben

res. No obstant, els sorprendreu sovint amb una novel·leta *cínica*. (de cine) als dits, i això sí!, coneixen tots els artistes de la pantalla, mascles i femelles, i us donaran raó de tots els detalls de la seva vida, àdhuc de la seva vida íntima. També podeu demanar-los dades de les figures rellevants dels campions de boxa i així mateix d'algun *torero*, i per defensar *causes* d'aquest aspecte, sostenen discussions fins al punt d'arribar a insultar-se.

Aquests són per a vosaltres, els redemptors del món? Està bé que hom vagi al cinema, per a passar l'estona, car l'esplai és necessari d'una o altra faisó, però, no fer-ne un tema que empleni i acapari tota la vostra imaginació. Això no; això és llastimós, puix que us allunya del vertader camí que us ha de fer homes de profit pel demà.

Volgueu preocupar-vos de coses més transcendents, d'afers que afecten més el vostre deure i dret de ciutadà. Procureu que quan sentiú anomenar una figura, un ver prohoms dintre el camp científic, artístic, literari o polític, no us hàgiu de quedar amb la boca oberta i que aquell nom no faci un ressò estrany i incomprensible en el vostre tímpan.

No permeteu que arribi el cas vergonyant de repetir-se aquella anècdota deplorable d'aquell jove que, en preguntar-li si coneixia Tolstoi, va demanar si era del *pes mosca* o *welter*, o bé aquell altre que, en parlar-li de Chopin, preguntà en quin *equip* jugava.

ANDALLA

Amor funest

(*acabament*)

El metge havia dit que una emoció forta podia ésser funesta per l'estat delicat d'Angela, i Andreu sentia un presentiment paorós; recordava les darreres paraules d'ella: «potser no ens veurem mai més», i ho havia dit en to tan convençut i resignat, que no podia oblidar-les...

En les primeres lletres abocaren un doll de dolceses, remembrant aquells dies passats, que ja no tornaran; darrerament ella li digué que el metge havia prohibit que llegís..., tenia molta tos..., temia no poder finir l'hivern.

Andreu estava aclaparat; a penes eixia de casa, sempre amb una idea fixa en el pensament, la idea que ell volent salvar-la, la matava,...; i no la veuria mai més...!

Un dia Andreu s'alçà més animat que d'ordinari, àdhuc en donar el bon dia als seus, somrigué. Malgrat el dia gris i fred d'hivern, eixí de matí de casa i féu cap a la plaça; potser trobaria algun dels parents d'Angela i sabria d'ella;

així fou, vegé la seva cosina i s'hi atansà: «¿I, Angela?», demanà.

—¿No ho saps?... pobreta...! va morir la setmana passada... ja es veia...

Andreu sentí que la sang se li glaçava en les venes. Una esgarrifança de fred el feu estremir de cap a peus i no pogué dir res. Tornà a casa caminant d'esma; es tancà en la seva cambra i reaccionà; girà els ulls al cel i abaixà les parpelles, sentí unes martellades terribles en el cap, ensemes que sos ulls s'inundaven i dues llàgrimes amargantes rodolaren cara avall... «no la veuré mai més...!»

Era un dia tristíssim d'hivern, a fora, al carrer plovia; Andreu remembrava els dies passats, sanglotejant, recordava aquell jorn de ventura en què tot somreïa, fins Natura, que avui juntament amb ell plorava..., i Andreu plorà llargament sentint en el més pregon del seu cor un buit que mai més no s'emplenaria...

C. DE R.

Un conte?

Dos guàrdies civils porten pres i lligat un home. Els va tot darrera una dona plorant i suplicant com una Magdalena. La gent del carrer tota bada. Jo, també bado. Es un trist espectacle el que estem presenciant.

Veig passar un amic. El crido. S'atansa i parlem.

—Qui és, aquest pres? (Li dic amb veu baixa).

—Un dels de la doctrina moderna.

—I aquesta dona?

—La seva mare.

—Pobreta! Ja la planyo. Com deu sofrir! No es diu la causa del seu empresonament?

—Ha estat descobert que havia pres part en un míting de caràcter social donat darrerament en una ciutat francesa.

—Prou. Ja està tot entès. Un homs així, per aquesta terra, fa més por que una pedregada. Se'l creu poderós. Se'l creu un Déu. Santa Innocència!

—No t'hi encaparris, Joan. Deixa-ho córrer tot. Fes com jo: treballa, menja i calla. Hi sortiràs guanyant. Faràs molts més anys. Creu-me. Aquests afers, acostumen quasi sempre portar mals-de-cap. Grans disgustos. Pren experiència. Fixa-t'hi bé. On el duen? Quin dia tornarem a veure'l?...

—Pobre fill!... Pobre mare!...

—Deixa't d'anarquismes. Creu-me.

—Si jo no sóc anarquista, ni socialista, ni comunista, ni republicà, ni carlí, ni ..

—Doncs perquè laments, defenses...

—La bondat, els sentiments, la comprensió... A mi, aquest pas, aquest pas que els teus ulls miren amb indiferència segurament i que els meus ho fan amb immensa fervor, però amb pietat i dolcesa, m'indigna... Em guanya el cor... I no saps el per què? Perquè me'n recorda un altre que, si fa o no fa, té les mateixes atraccions, les mateixes escenes... Aquell de Jesucrist. El d'aquest mestre exemplar el d'aquest màrtir per la bonesa, per la generositat, per l'amor!...

—Es la vida.

—Tu ho has dit; és la vida. La vida d'ahir; la vida d'avui; la vida de demà; la vida de... sempre!

JOAN DE TERRA-LLIURE

Pro llengua vernacla

El text correcte de l'exercici del número anterior és el que segueix:

«El record d'aquella temporada de *tractar* amb malalts de *rebuig* i d'*estafar-los* cínicament, agullonat pels deutes, no és pas dels *més* grats. El títol de *metge*, patent de corsari! Jo ja *havia* previst que, un jorn o altre, acabaria *usant* aquell trabuc de cartolina que *conservava* enrotllat en un *calaix de l'escriptori*, *expressament* per no fer-li perdre el seu aspecte d'arma de bandit».

Ens han ajudat a corregir les errades que contenia aquest fragment, els senyors: Ricard Mis, Joan Rey, Pau Massó, Llorenç Brugués, Francesc Julià i Jaume Sardà.

El senyor Mis ha presentat el treball de més mèrit. Ha trobat totes les faltes, llevat de la darrera (*per a*, en lloc de *per*), de caràcter sintàctic. Encara, li desmereix el treball el fet d'haver escrit *rebuigs* (plural), en lloc de *rebuig* (singular), substituint *rebutx*. No res menys, Sr. Mis, és ben correcte la grafia *cartolina*, que reemplaceu per *carrolina* (també acceptable).

Joan Rey no ha sabut veure les incorreccions dels mots i grups *conservaba*, *del escriptori* i *per a*.

El mateix oblit ha sofert Pau Massó pel que es refereix a *conservaba* i *per a*. Ultra això, el Sr. Massó substitueix *cartolina* (correcte) per *cartulina* (castellanisme inacceptable).

Els senyors Brugués i Julià no han notat les incorreccions de *conservaba*, *usan*, *del escriptori* i *per a*.

El senyor Sardà no accentua *mes*, passa per alt *con-*

servaba, *del escriptori* i *per a* i substitueix innecessàriament *cartolina* per *cartrolina*.

En el proper número exposarem algunes normes gramaticals aplicables a aquest primer exercici.

Nou fragment a corregir:

«La condició del relleu per entre el qual corren aquets rius llevantins, fa que pasin amb escaça transició de un llit torrencial a n'un lli de plana, d'una forta activitat erosinadora a una calma favorable a la sedimentació, però també a l'indecissió.»

PAL·LAS

Notícies locals

— **De Concerts.** - Diumenge, dia primer de febrer, tingué lloc en el «Centre Republicà», l'anunciat concert, confiat a l'orquestra «La Selvatana», de Cassà de la Selva.

El cafè i saló d'audicions, estaven pleníssims de jovent i famílies, tothom contret per escoltar el programa que tot seguit desgranà la meritíssima orquestra.

La primera obra, de Serrano, titulada «Los Claveles» sigui per la popularitat de la obra, sigui per l'acurada interpretació dels mestres cassanencs, fou un veritable èxit, essent els executants mereixedors d'un llarg aplaudiment per l'auditori.

La segona, era de més vàlua pel que toca a la dificultat de la fantasia de l'obra; puix que poguérem fruit de les belles notes de la còmica *zarzuela* i jamai *vella* «Viejecita», del mestre Caballero. Igual que la primera, fou coronada d'aplaudiments pel públic, testimoniant així l'agrat del treball dels intèrprets.

Per fi de programa, executaren amb gust exquisit un vals-jota. Vagi un aplaudiment per al solista senyor Abella que arquejà la melodia amb un sentiment remarcable.

Així com també per a la Societat, executants i Director, un tribut de recordança afectuós pel concert donat aquell dia, esperant-ne a poder ésser, aviat, un altre... B.

— **De l'Ajuntament.** - La Direcció General de 1.ª Ensenyança ha enviat al Grup Escolar, dues col·leccions de mapes.

— La confecció del Cens de població ha donat el següent resultat: homes, 2428; dones, 2760. Total 5188 habitants. L'any 1920, comptàvem amb 4635 veïns.

— La Junta municipal del Cens electoral ha designat els següents locals per a Col·legis electorals: Districte I. Secció I, Cafè Gubau; Secció II, Grup Escolar. Districte II, secció única, Local-Tinència Alcaldia.

— Estan treballant en la confecció del Padró de veïns els senyors Arolas, Planas i Junquera.

— La Comissió Permanent ha pres els següents acords: Donar permís a l'Elèctrica per a construir una caseta pel transformador al carrer de les Hortes, i a Joan Oliveres per a edificar una casa al pati que té a la seva propietat.

Fixar en cinc pessetes el jornal regulador d'un treballador d'aquest poble als efectes de la Llei de Reclutament de l'Exèrcit.

Aprovar el pagament d'un compte d'import 29'10 pessetes al senyor Fabrelles per medicaments facilitats a veïns pobres i pagar l'arrendament del local-finència corresponent al quart trimestre de l'any passat.

Quedar assabentada d'una comunicació de la Diputació Provincial en la qual aquesta Corporació, fent-se ressò del clam dels Ajuntaments de les comarques gironines pels sacrificis econòmics que l'Administració ve imposant-los sota el pretext de millorar la sanitat i la beneficència, però en realitat sense altre benefici que no sigui el dels propis titulars, i reconixent la injustícia que cada dia vagin imposant-se noves càrregues als Ajuntaments, ofereix tot l'apoi legal que la Corporació pugui, per tal que un règim més just i equitatiu substitueixi l'actual.

També la Diputació comunica que havent-se aprovat el repartiment per a cobrir les atencions de l'Institut Provincial d'Higiene, correspon a aquesta població el pagament de 1195'95 pessetes; això, és, 755'65 pessetes més que l'any passat.

— Dijous, a la nit, tingué lloc a l'espaiosa sala d'actes de l'Ajuntament una important reunió per a donar compte als veïns, del funcionament de l'Elèctrica de Salt i Santa Eugènia.

El president del Consell d'Administració de la Societat senyor Muñoz exposà la tasca que realitza i es proposa desenrotllar l'Elèctrica.

El Secretari senyor Padrosa llegí el Balanç que fa referència a les operacions realitzades i acabà constatant l'estat cada dia més florent de la Societat popular.

Els directius senyors Auguet, Sambola i Terol i l'exconseller senyor Pibernat posaren de relleu els objectius de l'Elèctrica, invitant als veïns de Salt a que col·laborin a l'èxit de la Societat tal com ho han fet amb excel·lent resultat, els ciutadans del Veïnat i Santa Eugènia.

Tots els que assistiren a la reunió restaren ben impressionats i manifestaren el bon concepte que els havia merescut l'obra que porta a cap l'Elèctrica de Salt i Santa Eugènia de Ter.

Tirant pedretes

=Aquell lleter tan faceciós que encara no sembla estar ben engrescat per aquella hortolana del «rec», es fa cada panxó de riure a la salut dels que apareixen en aquesta secció, que hem decidit apaivagar-lo dedicant-li avui aquesta pedreta innocentona. Manel, ja ens dispensaràs; algun dia t'havia de tocar el rebre.

=En «Quico» cada dia es va tornant més petit d'ençà que festeja aquella minúscula poncella de Santa Eugènia. Si això continua, t'hauràs de deixar el bigoti, o si no, ni els teus *xerrics* no et voldran respectar.

=Una parella model: En Seraff i la Teresa. Gentilesa, seriositat, simetria, efectes de llum magnífics...Ah, aquests artistes!

=Què pensa el degà dels nostres solters? Pere, Pere, mira que la fadrinesa és molt llaminera.

▼▼▼▼▼

*** Per carnaval tot val; però, els berenars i ressopons a «Cal Sord» són tan econòmics i excel·lents com sempre.**

▼▼▼▼▼

=Sabem tots els que per Carnaval es disfressaran. Sabem, també, que hi haurà *argentinos* que estrenaran una dansa anomenada «Els sis Déu els faci ben bons».

EL POBLE DE SALT, els desitja un bon èxit.

=La senyoreta *Recuit* voldria ésser padrina i no sap com fer-ho, ja que s'entreté bateiant a cert jove que té nom. Seria molt millor que l'anomenada, quan camina pel sol, no fes amb les cames tants de parèntesis a la sombra.

=A la plaça de Salt, hi viu una morena—i quina morena!—que acostuma trencar balls promesos a molts joves. L'altre dia va encarregar-se-la aquell noi tan *bufó* que es diu Joan.

Merceneta boniqueta,
no siguis tant *mofeta*
amb els nois galants;
car podria costar-te
res mes que quedar-te
per vestir sants.

=Ja ho sabeu, noies? Avui ens arriba—si no hi ha cap entrebanc—el *castigador* «Pepitu». Feu-li, sobretot una bona arribada. Obriu-li els braços com si fos un fill vostre. I no el deixeu marxar mai més. Ens creureu?

*** Diada de l'enterrament de la sardina. Inauguració d'un magnífic cementiri per enterrar tota mena de mals-de-cap, amb gran vessament de llàgrimes de xampany a l' «HOSTAL NOU»**

~~~~~

=La «Societat contra l'amistat amb les dones» ha nomenat vicepresident En Josep Geli del carrer Tancat.

Esperem que aquesta Societat farà pocs progressos, doncs si per desgràcia fos d'altra manera... Ai pobres dones! En el pròxim número elegirem secretari.

=Nosaltres ens pensàvem que les modistes eren unes noies alegres i gens espantadisses. Però l'altre dia ens vàrem convèncer de lo contrari. Resulta que tot fent broma amb una «midinette», li diguérem que la posariem al POBLE DE SALT... ¡i noi! tot va ésser dir-li això com posar-se a suplicar que no li posessim i fins arribà quasi a plorar. Suposem que era que li feia por o vergonya sortir en tan inofensiu periòdic.

No tinguis por simpàtica Maria C. que no direm res, i... després de tot no tens aquell «Pepitu» tan morenet de Sarrià per defensar-te.

=Sempre em tingut per cert l'adagi català, que diu així: «Qui bada cau».

Doncs bé us vaig a explicar un cas que demostra clarament la ciència que inclouen aquestes paraules: L'altre dia un xicot molt simpàtic que's diu Salvadoret F. es trobava travessant un pont de l'Onyà en la ciutat immortal, quan pel seu costat es creuaren una colla de noies i ell com tots els donjuans, es girà per contemplar-les més llarga estona, però no s'adonà que a pocs passos d'ell hi havia unes escales, i noi... ¡patapum!! ja el tens escales avall.

Vols-t'hi jugar Vadoret que hi havia la Conxita i la Puig!

~~~~~

Joaquim Canals (a) Sord (Hostal Nou)

Vins, menjars, comestibles.

Carretera de Girona - Veïnat de Salt

~~~~~

=El diumenge passat es va inaugurar una penya del nostre jovent, la qual té per nom «Els Fresquets».

Està constituïda pels següents membres: «El Marquès del Pernil», «El Baró de Sàrria», «Mr. Totxo», «El Príncep de la Línea», «Mr. Plumita», «El Comte de la Fusta prima», «Mr. Aigua-cuit», «El Marquès del Volant», «El Comte de la Llauna», «El Virrei del Ferro-colat», i «Mr. Esclop».

Deixaren de pendre part a la inauguració els senyors: «Comte de la Llauna» i «Virrei del Ferro-colat», per privació de la mitja costella; el «Marquès del Pernil», perquè no volia fer el ridícol i «Mr. Esclop» per trobar-se indisposat.

=Aquesta setmana ja en sabem quelcom més d'En Miquelet i la Maria.

En Miquelet ha estat malalt i la Maria també.

No sigueu *banaus* i declareu-vos tot seguit els vostres neguits.

A tu Miquelet et toca
l'haver-te de declarar;
que no veus, que si fas l'ànec
en Font té la «birlarà»
i tindràas un os de mal pelar.

=Es fa sapiguer al públic, perquè ho sàpiga tothom, que la setmana passada arribà a aquesta població, després d'uns dies de lluna de mel, el nostre mai prou alabat agutzil, nunci. organitzador d'excursions, etc., etc.

Junt amb ell ha arribat també la seva costella, que per cert fa honra a la «Terra dels Sigrans».

=Tenim la seguretad que el jove que passà el dijous gras més divertit fou En Miliu.

Nosaltres el vàrem trobar junt amb la Cassi de brasset, que venien cap a Salt a cavall...de les potetes.

Encare que no tinguem el dot d'aquells que ho endevinen tot, ens sembla veure un casori en perspectiva.

Esport

=Ens hem assabentat que els valents minyons de la veïna població de Sta. Eugènia de Ter estan preparant un potent equip, per tal que en el proper torneig de copa que se celebrarà entre el Bescanò, Quart, Cervià, Esperanto, i Penya Esport, puguin assolir el grau d'honor que els pertoca.

Celebrarem que tinguin molt d'èxit.

— Diuen que aviat hi haurà camp.

— Que no, que no pas encara.

— Que ara haurem d'esperar fins passat Sant Joan

— Que els esportius saltencs ja estan tips d'anar a reforçar altres eqnips.

— Que és una llàstima que, després del favor que els fan, encara diuen que no serveixen.

— Que d'aixó ja se'n parlarà aviat, del serviment.

— Que hem de pregar a tots els sants del calendari perquè no ploqui.

— Que així aconseguirem l'adquisició d'un camp d'esports.

— Que encara a la caixa hi han *calés*.

— Que al qui badi no n'hi tornaran cap

CENTRE REPUBLICÀ

Dies 15 i 17

GRANS BALLS DE CARNAVAL

amenitzats per un notable QUINTET

Sastreria Jaume Bosch

(a) REPLANS

Immillorable assortit de gèneres de totes classes per a vestits i abrics de gran novetat. Temporada d'hivern.

Preus molt econòmics

Carrer de la Princesa

SALT

Tos - Bronquitis
Catarros - Asma

LAMEDOR PECTORAL

(REGISTRADO)

Más de 200 años de éxito en todas las enfermedades del Pecho, Laringe, Bronquios y Pulmones. Poderoso Reparador de los órganos respiratorios

Cura Constipados, Gripe, Asma, Catarros, Bronquitis crónica y toda clase de TOS reciente o crónica

Para su uso léase el prospecto. **Precio 3'75 pesetas**

De venta en Farmacias y en Cruz Roja y José M.ª Pérez Xifra - Gerona

Depósito: Moncada, 10 y Barra de Ferro, 9

(FARMACIA FUNDADA EN 1598)

Imp. Jordà - Cort-Reial, 13 - Girona